

друга.

- Недей, - помоли още веднъж Мария с тръпнещ от сълзи глас.

Иваница извърна преобразеното си от дива радост лице и отпусна лъка. В това време сърните изчезнаха от поляната.

- Хубав рогач! - извика той възхитен. - Такъв не съм хващал никога до сега.

С бързи стъпки той се отправи към падналото животно и като го мушна няколко пъти с ножа си, дигна го за рогата и го повлече след себе си.

Изведнъж нещо изсвири във въздуха и князът се улови за рамото. Мария извика и се затече към него. Тя цяла трепереше от страх и тревога.

- Пресвата Богородице! Иваница! Какво има?

Князът яростно издърпа стрелата от плешката си и я захвърли на тревата. Зеленият бархат на туниката му се обагри с кръв. Той не отговори и с пламнал от гняв поглед се спусна към шумака. Отиде при конете. Озърна се. До двата коня имаше пресни следи от трети.

- Но кой може да бъде? - попита Мария още съвсем бледа и треперяща. - И защо? Какво искат от тебе? Ах, наистина, преди малко, като чаках тука, ми се стори, че някой дебне зад мене. Кой, кой може да бъде?

- На лов се случват такива неща, - отворна сухо Иваница и поднесе рога към устните си. Почти веднага му отвърнаха от другия край на забела.

- След малко ще дойдат и другите, не бой се, - каза Иваница и остави младата девойка да превърже раната му с тънката си копринена кърпа.